

Ludmila Čechová

Paní Ludmila Čechová (rozená Kmošková) se narodila ve Štokách 23. 4. 1945.

Tatínek Mikuláš Kmošek pocházel z Trstenic, do Štoků přišel v roce 1938 a pracoval zde jako cestář. Maminka Marie Kmošková pocházela z Litomyšle a pracovala ve Štokách v družstvu Drutex.

Paní Čechová navštěvovala základní osmiletou školu ve Štokách. Nepatřila mezi vzorné žáky, sama říká: „Čekala jsem, kdy škola vybuchne do povětří.“ Jako dítě byla velmi živá, hrála často s kluky fotbal. Už od sedmé třídy měla jasno, čím chce být. Jejím snem bylo povolání zdravotní sestry. Splnit si tento cíl však pro ni nebylo příliš snadné. Vyrůstala v křesťanské rodině a v období, kdy nebylo vhodné hlásit se k této víře. Její rodina, jako jedna z mála v celých Štokách, navštěvovala pravidelně kostel, a to se neobešlo bez následků. Tento fakt se objevil v jejím posudku ze základní školy. Stačilo, že chodila do náboženství, pravidelně do kostela, celá rodina se nevzdala svého přesvědčení, a proto nebyla přijata na vysněnou střední zdravotnickou školu.

Vyučila se tedy přadlenou ve Dvoře Králové a nastoupila do továrny Pleas v Havlíčkově Brodě. Tam pracovala 5 let. Svého snu se však nevzdala. Asi čtvrtý rok, kdy vykonávala práci pletařky, zjistila, že se v Havlíčkově Brodě otevírá večerní studium zdravotnické školy nebo textilní průmyslovky. Paní Čechová v tom viděla příležitost. Bylo potřeba naklonit tomuto nápadu pana ředitele pletařských závodů. Neváhala a odvážně ho navštívila. Byl překvapen jejím rozhodnutím zvýšit si kvalifikaci v jiném oboru, než v kterém byla vyučena a pracovala, protože další její spolupracovníci využili příležitosti rozvíjet své vzdělání v maturitním oboru textilní průmyslovky. Ale nakonec se ho podařilo přesvědčit příslibem, že nebude její studium zasahovat do pracovních povinností. Tak se paní Čechová po pěti letech studia při zaměstnání stala zdravotní sestrou.

Manžel paní Čechové se narodil 19. 2. 1923. Seznámili se v kostele, kde si jí nemohl nevšimnout, protože v té době moc mladých děvčat na tato místa nechodilo.

Manžel v té době už měl za sebou patnáct a půl roku vězení. Byl totiž důstojníkem a nechtěl vstoupit do komunistické strany. Přežil Leopoldov, kde se říkalo: „Nikdo nevyjde hlavou napřed.“ Bylo to období, kdy vážil 50 kg, ale podařilo se mu přežít. Měl štěstí, že v roce 1965, u příležitosti dvacátého výročí osvobození republiky, vyhlásil prezident amnestii a brány československých vězeňských zařízení mohlo opustit 170 politických vězňů. Všichni si prošli peklem, ale přátelství uzavřená mezi nimi byla na celý život. Spoluvězni se často scházeli a vzpomínali na to lepší, co ve vězení prožili.

Magickým datem v jejich společném životě se stal 5. červen. V tento den roku 1965 uzavřeli v kostele sňatek. Celý jejich obřad probíhal pod dozorem STB, ale oni si nedali tento krásný den pokazit. Svatby se zúčastnilo mnoho přátel pana Čecha, třeba osobní lékař Hany Benešové doktor Šmíd nebo Karel Kutlvašr, který pocházel z nedalekých Michalovců u Havlíčkova Brodu a proslavil se jako československý legionář, důstojník a generál, který velel Pražskému povstání. Po únoru 1948 se však stal obětí politické perzekuce ze strany KSČ a byl pak v zinscenovaném procesu v roce 1949 odsouzen.

Svatební fotky paní Čechové

V roce 1966 se jim narodil syn Jan a křtili ho v jejich magický den 5. 6 1966. Za kmotra šel manželův spoluvězeň, plukovník Viktor Trnavský, který byl v roce 1998 vyznamenán prezidentem republiky Medailí Za zásluhy I. stupně.

Křtiny syna Jana

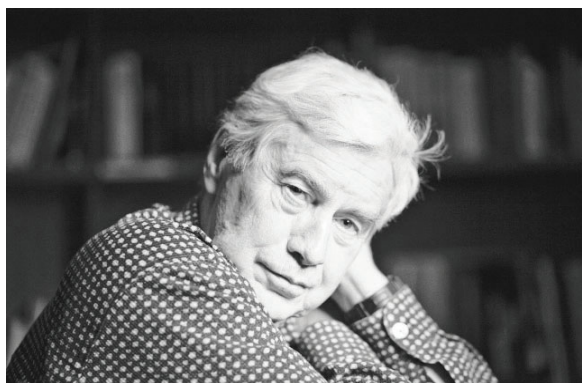
Paní Čechová byla doma a starala se o děti a rodinu. Žili v obci Chrástany u Českého Brodu v okrese Kolín. Tam totiž našel manžel práci a bydlení.

V roce 1971 za paní Čechovou přišel primář z kolínské nemocnice. V době, kdy byl nedostatek zdravotního personálu, se dozvěděl o její kvalifikaci a měl pro ni nabídku zaměstnání. Nejprve váhala, starala se o malé děti a čekalo je mnoho komplikací, ale nakonec nastoupila. Synovi byly v té době 4 a dceři 3 roky. Bylo to náročné, do školky musely děti chodit samy přes tři křižovatky.

V roce 1975 zemřela maminka paní Ludmily a zůstal po ní ve Štokách dům. Jejich syn se právě v té době šel učit do Brna v oboru opravář strojů. Dcera paní Čechové chtěla studovat na zdravotnické škole. Uvědomovali si, že jednodušší bude zvolit školu v Kolíně, protože tam se mohli přimluvit primáři z nemocnice, kde paní Čechová pracovala. Nebyl problém ve znalostech, ale ve vyznání. Kdyby bydleli ve Štokách, musela by zvolit asi střední zdravotnickou školu v Havlíčkově Brodě, a tam neměli dobré zkušenosti. Z těchto důvodů zůstala paní Ludmila s dcerou bydlet v Chrástanech a do Štoků jezdily jen na víkend.

V roce 1982 se ale přestěhovali do Štoků už všichni a začali společně bydlet v rodném domě paní Ludmily. Paní Čechová nesehnala místo v nemocnici Havlíčkově Brodě, ačkoli byla kvalifikovaná zdravotní sestra a stihla si i rozšířit kvalifikaci, aby mohla pracovat na rentgenu. Přes známou získala místo v domově důchodců. Přesto se dál snažila uplatnit svoji kvalifikaci. Už se neptala v Havlíčkově Brodě, ale zkusila to v Jihlavě. Když primář zjistil rozsah její kvalifikace, bez váhání ji přijal.

Roky bydlení ve Štokách však mají spojeny s nepříjemnými věcmi, které předtím řešit nemuseli. Několikrát se jim stalo, že když s nimi lidé mluvili, v půlce věty přestali, aby nikdo neviděl, že s nimi komunikují. Ale nijak je to netrápilo, protože měli spoustu pravých přátel, kteří za nimi jezdili. A to byli hlavně spoluvězni manžela, kteří měli stejné zkušenosti s odsuzováním kvůli víře. Do Štoků také za nimi jezdil hvězdář Jiří Grygar, který spolu s jejím manželem vyrobil dalekohled. Jednou za měsíc se scházeli a dívali se na oblohu s hvězdami. Dále k nim často jezdil známý psychiatr, teolog a spisovatel Jaroslav Maxmilián Kašparů.

Hvězdář Jiří Grygar

psychiatr Jaroslav Kašparů

Spolu s rodinou Čechových se do Štoků nastěhoval páter Jakubec. To byl nesmírně laskavý a chytrý člověk. Byl tam přeložen z důvodu komunistického sledování a díky tomu se také seznámili. Všichni společně vždy slavili narozeniny, povídali si o životě, často filozofovali, bylo jim spolu moc dobře. Ale nikdy nemluvili proti komunistické straně. „Byla to krásná léta,“ vzpomíná paní Čechová.

Velkým přelomem v jejich životě byl rok 1989 a sametová revoluce. Po této události se velmi změnilo i jejich postavení ve Štokách a chování lidí k jejich rodině. Například zjistili, že jim do domu nainstalovali odposlouchávací zařízení, ale nevěděli kdy a jak. Od sousedů se potom třeba dozvěděli, že byli pod stálým dozorem. „Prosím Vás, každý den Vás tu hlídala tři neznámá auta.“ Je pravda, že když šli manžel paní Čechové a páter Jakubec před lety k soudu, bylo jim divné, že na ně ledacos vědí. Páter Jakubec si nejdříve myslel, že odposlouchávací zařízení má on na faře, ale mýlil se.

A jako se o tom dozvěděli? V roce 1993 jim přišel dopis, že podle útržků, které zůstaly v Hradci Králové na STB, by měli mít v domě odposlouchávací zařízení, a že by to přijeli prohlédnout, zda to tam je, nebo není. Tenkrát u toho musel být advokát z Havlíčkova Brodu. Hledání jim trvalo

tři čtvrtě dne. Zařízení bylo zamontované na půdě do podlahy a mikrofon byl mezi cihlami v kuchyni. Ale přesto všechno paní Čechová neměla v srdci žádnou nenávist vůči kterémukoliv člověku.

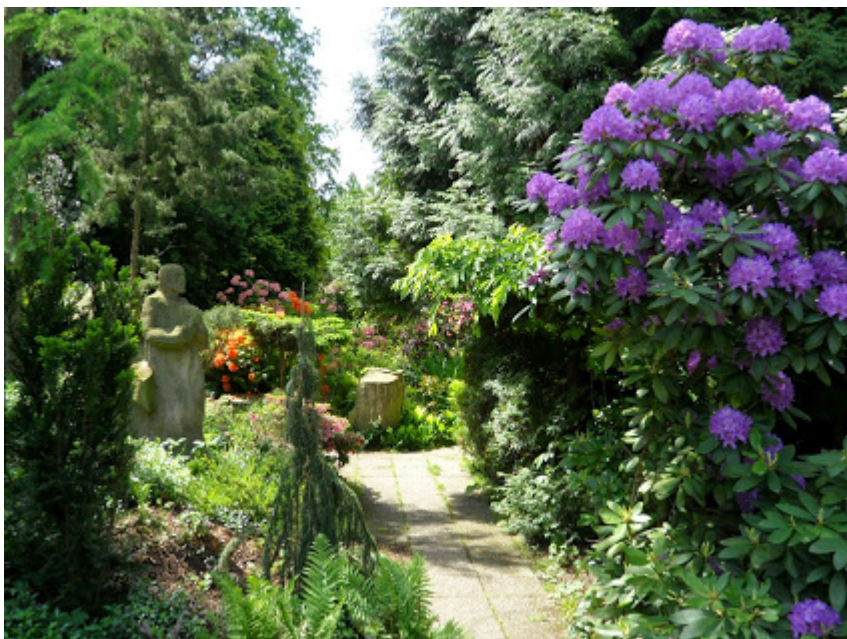
A co všechno jí pomáhalo a přinášelo v životě radost?

Třeba její dcera, která vystudovala zdravotnickou školu, byla také hudebně nadaná, hrála na varhany a účastnila se koncertů v kostelích. To byl vždy zážitek pro celou rodinu. Pak následovala maminku a pracovala v sociálních službách. Má tři děti a paní tři úžasná vnoučata.

Vnučce paní Čechové už je 23 let studuje speciální biologii. Starší vnuk nastoupil na školu v Brně a nejmladšímu vnukovi je teď 18 a učí se ve čtyřletém oboru v Jihlavě na elektrikáře. Všechna její vnoučata si zachovala víru a žijí spokojený život.

Syn paní Čechové si dokončil večerně střední průmyslovou školu a později získal i titul magistr. Pracuje v Praze a jeho oborem, ve kterém uplatňuje své znalosti, jsou počítače.

Paní Čechová také hodně vzpomíná na setkávání v Meditačních zahradách v Plzni, jejichž tvůrcem byl plukovník Luboš Hruška, český voják, politický vězeň komunistického režimu. Zahrady jsou koncipované jako památník obětem zla a komunismu. Součástí je křížová cesta a kaple sv. Maxmiliána Kolbeho.

Meditační zahrada v Plzni

Další člověk, který velmi ovlivnil jejich život, byl opat Vít Tajovský. To on byl svědkem na svatbě paní Ludmily a jejího manžela a taky byl kmotrem jejich dcery.

V roce 1988 manžel paní Ludmily těžce onemocněl, vypověděly mu ledviny. Za posledních šest let od počátku projevu onemocnění ledvin pana Čecha vděčí paní Ludmila primáři Vachtenheimovi v Jihlavě. Manžel ležel na interně, jeho manželka v téže nemocnici pracovala, a proto mu mohla hodně pomáhat. Hned jak jí skončila pracovní doba, už se od manžela nehnula a byla s ním celou noc. V situaci, kdy měl vodou zaplavený žaludek a plíce a už to vypadalo opravdu jako na hraně lidských sil, pan doktor Točík chtěl manželovi zpřísnit dietu, ale paní Čechová se rozhodla odmítnout tuto léčbu a chtěla si radši manžela vzít domů. Měla pocit, že se už blíží konec jeho života a chtěla, aby to bylo v místě, kde mu bylo vždy dobře a kde kolem něho budou jeho nejbližší. Primář i přes jiný názor ošetřujících lékařů rozhodl pokračovat v léčbě a přejít na dialýzu, ale nebyl si úplně jistý, protože to bylo pro vyčerpaný organismus velmi náročné. Paní Ludmila však věřila, že její manžel, který byl patnáct let ve vězení, je statečný člověk a zvládne to. Tímto

rozhodnutím darovali panu Čechovi šest let dalšího života. I když bylo jeho zdraví značně nalomené a musel pravidelně jezdit do jihlavské nemocnice, někdy tam i pobývat, mohl si ještě užít čas mezi svými nejbližšími i mezi přáteli. Ale čas byl neúprosný a pan Čech umřel 5. června 1994 na jejich výročí svatby, zase se objevilo to jejich magické datum. Pohřbíval ho opat Tajovský.

Primář Julius Vachtenheim

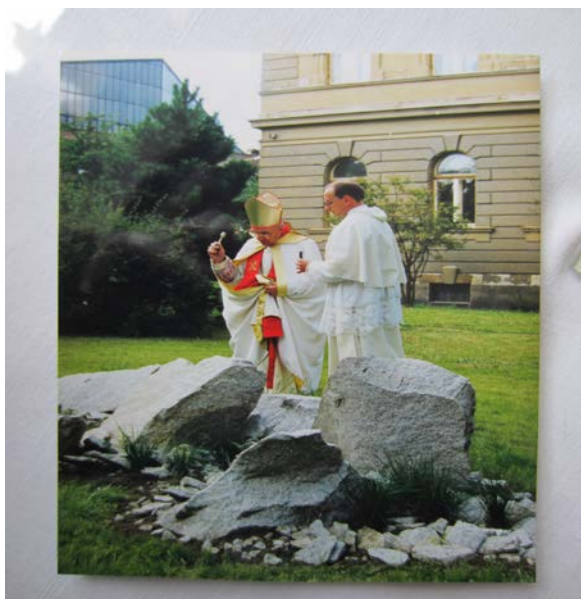

Paní Čechová s dcerou, panem Tajovským a vnoučaty

Vít Tajovský křtil i jejich vnuka Pavlíka a vnučku Elišku.

Jednou se dohodli, že se všichni setkají u dcery a že přijede i pan Luboš Hruška. Bohužel všichni přijeli, ale pan Tajovský už ne, ráno se stavoval na urologii, na vyšetření v Havlíčkově Brodě a už si ho tam nechali. Paní Ludmila neměla k této nemocnici dobrý vztah, proto s návštěvou otálela. Pak pro ni ale opat vzkázal, protože byl sám na pokoji a začal mít halucinace. Jaké bylo zděšení paní Ludmily, když tam vešla, odkryla ho a zjistila, jak je proležený. Doktorům dala jasně najevo, že se jí jejich lékařská péče o pana Tajovského vůbec nelíbí, a řekla, že si ho bere k sobě domů. Dcera mamince nabízela pomoc, protože to byl jejich rodinný přítel. Ale i přes všechny návrhy chtěl pan Tajovský neustále domů, což znamenalo do Želivského kláštera. A tak tam byl převezen 14. 9. 1999. Sehnala pro něho všechno pečovatelské vybavení. Byl to úžasný člověk, který zůstal v duši dítětem. Nikdy neřekl o nikom zlé slovo a nikoho neodsuzoval. Protože v té době už Želivský klášter otevřeli veřejnosti, mohli ho navštěvovat spoluvězni a přátelé.

Proleženiny se podařilo vyléčit, ale znamenalo to k panu Tajovskému vstávat každé tři až čtyři hodiny, otočit ho a převázat. Z toho důvodu měla posily, sama péči nezvládala. Pan primář z Havlíčkova Brodu za ním začal každý týden i přes všechny své předchozí výtky k léčbě doma pravidelně jezdit. Opat Vít byl milionový člověk. Měl moc rád květiny a dobré jídlo, v době, kdy se těšil plnému zdraví, obhospodařoval zahrádku u Želivského kláštera. „Škoda, že jste nemohli takového člověka poznat!“ říká paní Čechová. Zemřel 11. 12. 1999 na zápal plic. Řekl, že nechce být převezen do nemocnice, že chce zůstat doma a tam také zemřít.

Pan Vít Tajovský

Dalším člověkem, kterému paní Ludmila pomáhala ke konci života, byl plukovník Luboš Hruška. I on byl věrný přítel, který je provázel na jejich životní pouti. Byl to dlouholetý politický vězeň, který byl komunisty zatčen při pokusu o útěk přes hranici.

Nedlouho po smrti opata Tajovského zemřela manželka pana Hrušky na rakovinu a i jemu později, také určitě vlivem útrap, které prožil, objevili rakovinu. Měl sice dceru a syna, syn byl knězem a dcera učitelkou v mateřské školce, ale bohužel ani jeden neměli možnost se o něho celodenně starat. A tak paní Ludmila nabídla svou pomoc. Jezdila za ním velmi často. Pak už ale začala být péče velmi náročná, a tak se domluvili, že si pro něho jeho dcera přijede a vezme si ho do péče. Bohužel k tomu nikdy nedošlo, protože v tuto noc zemřel.

Pan Luboš Hruška s Václavem Havlem

A rodina prožila v roce 1999 velmi významnou událost, byl soudem zrušen rozsudek a pan Čech byl rehabilitován, bohužel až po smrti. Ale určitě to pro všechny jeho blízké i jeho přátelé byla velmi důležitá událost.

A jak zní krédo paní Ludmily?

Paní Ludmila ve svém životě byla ochotna vždy pomáhat lidem kolem sebe.

A co je nejdůležitější v životě, podle paní Ludmily? Určitě je to láska. „**Kdo má rád, nevymýšlí, jak druhému uškodit.**“

A rada do života mladým zní: „**Tolerujte lidi, neodsuzujte, nikdy neznáte všechny příčiny.**“

Paní Čechová stále pomáhá, kde může, a všem odpouští. Nechce ani vědět, kdo je v minulosti pomlouval, kdo jim ublížil, kdo neměl odvalu se k nim hlásit. Podle paní Ludmily je velmi dobré mít v životě pravého přítele, který se nebojí vám ukázat na vaše chyby a nedostatky.

A to jsou ty velmi důležité dokumenty, které jsme měly možnost prostudovat.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dnem 9. 11. 1990 a je vykonatelné.
Krajský soud v Praze 2.
dne 17. 11. 1990

Rt 1132/90-11-

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 11.10.1990 podle zákona č. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci t a k t o :

Ustanovením § 2 odst.1 písm.a),b) zák.č.119/90 Sb. byl zrušen rozsudek státního soudu v Praze ze dne 7.4.1949 sp.zn. Or I/I 366/48 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu v Praze ze dne 3.3.1950 sp.zn.To 269/49, jímž byl obviněný Josef Č E C H, nar.12.2.1923 ve Štokách uznán vinným zločinem vojenské zraedy podle § 6 §.2 zák.č.50/23 Sb., zločinem vyzvědačství podle § 5 odst.1,2 písm.b) zák.č.231/43 Sb. a zločinem velezraedy podle § 1/1 písm.a), odst.2 zák.č.231/43 Sb. a trestní stíhání obviněného pro uvedené zločiny se

z a s t a v u j e.

Současně byla zrušena všechna další rozhodnutí v téže trestní věci na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, všechna rozhodnutí byla zrušena k datu, kdy byla vydána.

Za přestupek podle § 32 zbroj.patentu, na který se rehabilitace podle odst.1 cit.zák. nevztahuje, stanoví soud podle § 2 odst.2 zák.č. 119/90 Sb. jako přiměřený trest odnětí svobody vtrhnutí 1 (jednoho) měsíce nepodmíněně.

O d ů v o d n ě n í

Zákon č.119/90 Sb. o soudní rehabilitaci v § 2 odst.1 stanoví, které pravomoocná odsuzující soudní rozhodnutí jakož i všechna další rozhodnutí v téže trestní věci na ně obsahově navazující se zrušují k datu, kdy byla vydána.O tom, zda a do jaké míry je odsouzený účasten rehabilitace, rozhoduje soud i bez návrhu.

Soud shledal, že obviněný Josef Čech byl rozsudkem ve výroku uvedeným uznán vinným jednak zločinem vojenské zrády dle § 6 č.2 zák.č.50/23 Sb., zločinem vyzvědačství dle § 5/1,2 písm.b) zák.č.231/48 Sb. a zločinem velezrády dle § 1/1 písm.a), odst.2 zák.č.231/48 Sb., na které dopadá zrušení rozhodnutí ze zákona dle § 2/1 písm.a),b) zák.č.119/90 Sb., jednak přestupkem dle § 32 zbruj.pal., na který se rehabilitace nevztahuje.

Proto deklaroval, že ohledně prvního uvedeného trestného činu byla dřívější soudní rozhodnutí zrušena a za trestný čin rehabilitací nedotčený stanovil podle vzájemného poměru závažnosti přiměřený trest.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do 3 dnů ode dne oznámení k Nejvyššímu soudu ČR v Praze prostřednictvím podepsaného soudu.Stížnost má odkladný účinek.

V Praze dne 11.10.1990

za správnost : *Stránský*

JUDr.Helena Říčicová